

den arbejder med indenlandsk eller udenlandsk Roesukker. Man giver denne Proces de 4 Øre af hele den tilladte Beskyttelse; men Fremstillingen af Roesukker giver man nærmest slet ingenting, og det til Trods for, at det er den Del af Produktionen, den Del af det danske Sukkererhverv, der har den store nationaløkonomiske Betydning, idet det er til den, at de 20 Kvadratmile Jord og de Titusinder af Arbejdere og Roedyrkere ere knyttede, og de store Millionfabrikker ere henviste til at virke. Men alt det bryder man sig ikke om, man lægger hele Beskyttelsen paa en Virksomhed, hvis Eksistens i og for sig er ganske uafhængig af, om der overhovedet her i Landet laves et eneste Pund dansk Sukker. Det er et meget mærkeligt Forhold.

Under 1ste Behandling udtalte det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), som jeg desværre ikke nu ser her i Salen, følgende Ord: „Det er ikke min Mening, at vi skulle benytte Toldreformen til paa noget Punkt at gaa udenfor den gunstige Stilling, det i 1891 var Meningen at give Raasukkerfabrikkerne. Vi skulle lade dem beholde det, de den Gang fik, de $\frac{3}{4}$ Øre. Det tror jeg ogsaa er Regeringens Mening, og det vil der sikkert blive handlet efter.“ Ja, det er klare og tydelige Ord, men ikke desto mindre er det ærede Medlem Medunderskriver af en Betænkning, hvorefter denne Beskyttelse praktisk talt reduceres til Nul. Det forstaar jeg ikke. I den højtærede Ministers Motivering til Ændringen her, denne Ændring, som jeg har nævnt, om at udenlandsk Sukker skal kunne indføres for $5\frac{1}{2}$ Øre, medens den indenlandske Afgift vedblivende er 5,2 Øre, hedder det i Motiveringen: „Det danske Roesukker vil i hvert Fald beholde et overvældende Supremati“. Denne Udtalelse fremsætter man, efter at man i de foregaaende Liniér har foreslaaet at berøve det danske Sukker saa at sige hele dets Beskyttelse. Naar jeg ser denne Udtalelse i Forbindelse med, at man lige har reduceret det danske Roesukkers Beskyttelse fra $\frac{3}{4}$ Øre til $\frac{1}{7}$ Øre pr. Pund, det vil sige, praktisk talt til Nul, maa den højtærede Finansminister undskyldte, at der er et bekendt historisk Ord, der rinder mig i Hu, nemlig dette: Har Fanden taget Faarene, kunde han have taget den Buk med . . . (*Finansministeren*: Saa vilde Hylet være blevet saa meget større!) . . . Ja, det er jeg ikke saa sikker paa, men jeg tillader

mig at paastaa, at Ændringen staar i bestemt Modstrid med Motiveringen.

Jeg kan ikke se rettere, end at man her, ganske ligesom da man lavede den 94 pCt. Polarisationsgrænse mellem 2den og 3die Gruppe Sukker, har opnaaet noget, som det i Virkeligheden ikke var Hensigten at opnaa. Det, man har opnaaet, er nemlig faktisk paa en skrigende Maade det modsatte af det danske Sukkers Supremati, det Supremati, som den højtærede Finansminister — og det takker jeg ham for — har haft til Hensigt at opretholde, og det er det modsatte af, hvad det ærede Medlem for Æbeltoft udtalte som sin Opfattelse af, hvorledes man skulde gaa frem paa dette Punkt. Naar Udvalget ikke har naaet noget andet Resultat her, maa jeg sige, at efter det, jeg her har udviklet, og som er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, er det mig uforstaaeligt. Der er i og for sig ingen anden Forklaring end den, at det ærede Udvalg er kørt fast, og man kan kun haabe, at det ved en fornyet Behandling kan redde sig ud af disse, om jeg saa maa sige, Selvmodsigelser og Meningsløsheder.

Man opretter ved et Forslag af denne Art saadanne Tilstande, at hvis den udenlandske Sukkerproduktion vil ind paa det danske Marked, forsøger den selvfølgelig ikke at trænge ind paa Markedet her med hvidt Sukker, der mødes med en Beskyttelse af 4,30 Øre pr. Kilo — men den udenlandske Sukkerproduktion kan opføre Raffinaderier og til disse indføre sit Raasukker, uden at dette Raasukker udover disse berømte 0,3 Øre pr. Kilo møder nogen som helst Beskyttelse for dansk Roesukker. Og saa giver Forslaget disse Raffinaderier, hvis Konkurrencen tillader dem at udnytte det, disse Raffinaderier, som repræsenterer en forholdsvis lille Kapital og forholdsvis faa Arbejdere, *hele den tilladte Beskyttelse*, men de Titusinder af Arbejdere og af Roedyrkere og de Millionfabrikker og det Materiel, som ligger rundt om i Landet og skal præstere dansk Raasukker, saa at det kan indgaa til Raffinaderierne, alt dette lader man ligge, alt det bryder man sig ikke om. Det er i Sandhed et demokratisk Forslag.

Der siges, at Roedyrkerne og Raasukkerfabrikkerne selv kunne lave Raffinaderier og ad den Vej udnytte Beskyttelsen. Ja, derved ville de akkurat opnaa at komme paa *lige Fod* med de Raffinaderier, der udelukkende ere baserede paa *udenlandsk*